

Repesve

Hodossy Gyula 60. születésnapjára

Nincs szavam rá,
a nyelvem a tanúm,

akkor vesztettem
a legtöbbet,
amikor a legjobban
mentek a dolgaim,

amikor képes voltam
megváltoztatni
a világot,
nevén szólítani, de

rövid volt a dunyha,
kilógott a lábam,
mint Isten
a világból,

miközben
behorpadt az ég bordája,
és hamut szórtam
a gombostű fejére,
amivel horgászni
küldött az apám,

tenyeremet
összefirkálta a sors,
máig sem

igazodik ki rajta,

csak az öreg cigányasszony,
aki, mielőtt megfőzi
a döglött tyúkot,
három napra elkaparja
a föld alá,

beteg gyereke
fakeresztet
tákol fölébe,
elmormolva a miatyánkot.

Így nem csoda,
ha szilveszter napján
nem akarok
kívánni semmit,

ez is nagy kihívás,
becsapni a világot,
mint magam mögött
az ajtót,

amikor a kiáltásba
belefér a csend,
átveszi az irányítást,
spórol
az üzemanyaggal.

Mágnesszalag

(Borbély Szilárd haját vágat)

Szigetek a hajók,
tengeren, óceánon,
a zománcozott

fürdőkádadban.
Noé bárkája mellett
elbeszél a szél,
fütyül rá,
mintha csak észrevenné,

nem tud róla,
ha így volna,
irgalmat gyakorolna
a háborgó hullámokkal.

Hajók a szigetek,
nem tudnak kikötni,
a partnak
nincs memóriája.

Nem messze

Itt azt csinálhatod,
amit mások
nem csináltathatnak veled.
Kilötyögteted a teát,
amikor folyamatosan,
egyik pohárból a másikba öntögeted,
hogy ne kelljen forrón
innia az anyádnak,
pedig a kidőlt tea mindig
a legfinomabb,
az fogyna el leghamarabb.

o

Vizet engedsz a vödörbe,
hogy látható legyen
a fenekén a lyuk,
mert erre is szüksége lehet.